

**Disputationvm De Censuris In Commvni,
Excommunicatione, Svspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

11 Aquæ, & cui sit facienda monitio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

*conditio-
ne, ipso iure in-
curratur cen-
sura.*

satisfaciendi, vel se presentandi suis ordinariis, aut coram Summo Pontifice, vel alia similia: illi enim si conditionem non impleant debito tempore, in eandem censuram incidunt sine alia admonitione; in eandem (inquam) specie, non numero, ut per se constat. Hæc verò exceptio nulla est, quia illa censura posterior ipso iure incurritur: est enim in eodem capitulo lata. Adde, cum absolutio illa conditionalis sit formaliter, vel virtute, ipsa metus æquivalere admonitioni de actu futuro præstando sub pena similis censuræ ipso facto incurrendæ. Quocirca potius ex principiis positis statuenda hæc est generalis regula, quotiescunque absolutio à priori censura non est conditionata, sed absolutæ, ut similibus censura iterum imponatur, necessariam esse novam monitionem, neque sufficere admonitionem, quæ ante priorem censuram præcessit, etiam si de reuocanda data absolute tractetur, eo quod malè data fuerit. Ita docet Couarruuias dicto §. nono, numero quarto, ex Rota & Felino, quos refert. Et ratio est, quia re vera illa est noua censura: & ideo ius generaliter statutum pro censuris ferendis in illa etiam seruandum est. Quo fit, ut necessarium id debeat intelligi, quando absolutio fuit valida, licet probetur malè concessa. Nam, si nulla fuisset, prior censura semper mansisset: & ita non esset noua monitio necessaria.

*Cur in cen-
sura laici in
mortem non
requiratur
monitio.*

Ultimo excipiunt aliqui eam censuram, quæ ferri interdum solet in hominem iam defunctum, iuxta c. A nobis, 2. de Sent. excom. & c. fin. 24. q. 2. Quia, qui defunctus est, iam non est capax admonitionis, ut per se constat. Veruntamen neque hæc exceptio necessaria est. Primo, quia regulariter, tunc quando profertur sententia censuræ circa mortuum, non fertur seu efficitur censura, sed declaratur, eum, cum viueret, censuram incurrisse, & iam dictum à nobis est ad declarationem non requiri semper monitionem. Secundo, quia si fortasse aliquando nouus aliquis effectus sit ex vi illius sententiæ, non est proprie censura aliqua circa ipsum defunctum, sed est prohibitio, quæ aliis viuentibus, sit, ne pro tali defuncto orent, aut suffragia pro illo offerant, vel etiam ut corpus eius de loco sacro expellant, aut aliquid simile: quæ poena iam non est medicinalis respectu defuncti, sed ad terrorem & correctionem aliorum, & supponit in defuncto non solum contumaciam, sed etiam extremam perditionem; moraliter certam in foro Ecclesiæ. Et ita etiam illa sententia est ad declarandum illum esse indignum, & incapacem talium beneficiorum.

*Summate
huius sectionis.*

igitur loquendo de propria censura, quæ est medicinalis poena, nunquam fertur sine admonitione præuia. Nec ferri debet sine trina, nisi necessitate urgente. Est enim præ oculis habenda differentia inter admonitionem absolute, vel trina. Nam hæc ex iusta causa omitti potest, & ad vnam reduci, & talis esse posset casus, tantaque necessitas, ut possit terminus ita coartari, ut nec vna pro trina possit moraliter, ac virtualiter reputari: de quo nullam regulam, præter iudicis prudentiam assignare possumus. At verò admonitio simpliciter, seu saltem vna, ita necessaria est, ut nulla sit adhibenda exceptio: quia intimè includitur in ratione poenæ medicinalis: & ad minimum necessarium est ferri sub ea conditione, Nisi satisfeceris, respueris; hoc vel illud feceris, aut omiseris, quæ forma intrinsecè admonitionem includit.

SECTIO XI.

A quo, & cui facienda sit admonitio.

Prior pars præsentis quæstionis facilè ex dictis definitur. Nam ex his quæ dicta sunt de hac ad-
Fr. Suarez 2. Tom. 5;

Admontione sequitur, fieri debere auctoritate, & nomine ipsius iudicis, qui censuram laturus est. Ratio est manifesta, quia admonitio talis esse debet, ut, si quis non pareat, contumax, & inobediens exiit, quod esse non potest, nisi admonitio auctoritate superioris facta sit. Canonistæ addunt aliam rationem, nimirum, quod hæc admonitio habet vim citationis: citatio autem, ut sit alicuius momenti, iudicis auctoritatem requirit. De quo late Abbas in capite de iudiciis, numer. 33. Qui etiam addunt, quando censura ferenda est in commodum alicuius priuatae personæ, tunc oportere admonitionem fieri ad instantiam eius, quia habet vim citationis: & citatio, ut valida sit, ad instantiam partis fieri debet: quia propter priuatam utilitatem non debet iudex proprio motu suum officium interponere. Quod late tractat Abbas supra numer. 4. & in capite Propter de dolo, & contumacia, numer. 19. At verò si censura feratur propter commune bonum, in quo casu potest iudex ex officio procedere, tunc etiam potest ex officio admonere, sicut etiam potest ex officio citare, ut notauit idem Abbas in capite Veritate, de dolo, & contumacia, numero quinto, & sumitur ex c. Venerabilibus, §. Porro, de Sent. excommunic. in. 6.

B Additur præterea in capite Sacro, de Sententia excommunication. admonitionem hanc fieri debere, presentibus idoneis personis, per quas possit probari monitio, si necesse fuerit. Vnde infert Abbas ibidem n. 3. necessarium non esse, ut hæc admonitio in scripto fiat: nam ideo (inquit) requiritur presentia personarum; Vnde insinuare videtur, quando admonitio in scriptis fit, non esse necessariam presentiam testium. Quod affirmat expressius Tabiena in verb. Excommunicatio, 2. in principio, quia tunc cessat ratio illius textus, scilicet, ut possit probari admonitio, si necesse sit: nam, si admonitio in scripto facta est, per scripturam poterit sufficienter probari. Quia verò admonitio non habet vim & rationem admonitionis ex eo solum quod scripta sit, nisi notificetur alio audiente, vel legente, ideo necessarium semper erit, ut hoc fiat coram, testibus: quia alia via probari non potest, & ideo presentia testium, quam illa lex generaliter, & sine exceptione præscribit, necessaria semper est: scriptura autem ideo necessaria non est, quia lege non requiritur.

D Addit præterea Glossa, in c. Constitutionem, de Senr. excomm. in 6. vers. Seruatis, in huiusmodi admonitione inferendam esse causam, super quæ sit monitio. Quod in nullo textu scriptum reperi, & merito, quia, si sit sermo de causa, quæ est ipsa materia admonitionis, per se notum erat; quo modo enim poterat aliter fieri admonitio? Si vero sit sermo de causa, quæ mouet iudicem ad illam monitionem faciendam, eam explicare non semper necessarium est, sed solum quantum necessarium fuerit, ut constet admonitionem iuridicè, & ritè fieri.

An admonitio in presentia delinquentis fieri debeat.

Addunt præterea Doctores, admonitionem hanc faciendam esse personaliter ei, qui monetur, id est, non satis esse, ut in eius domo, aut in Ecclesia, aut alio loco publico admonitio legatur: sed in eius presentia proferri debere, ita ut ab ipso audiri possit. Ita docet Couarr. n. 4. cū multis Canonistis, quos refert. Quamquam hoc etiam nullo decreto expressum sit: & in aliis citationibus sufficere soleat, ut in domo eius qui citatur, fiant. Et ratio hæc specialis esse videtur, quia admonitio hæc tendit ad correctionem: quam, si quis audire nolit, eius contumacia consumietur: & sic iusta censura locum habeat: ad hoc autem est necessarium, ut ipsa metus persona moneatur.

*Admonitio
debet fieri
auctoritate
iudicis, à
quo ferenda
est censura.*

*Abbas.
Debet fieri
ad instan-
tia partu, si
priuata est
utilitas.*

*Admonitio
coram testi-
bus fieri de-
bet, & in
scriptis.
Abbas.*

Tabiena.

*In admoni-
tione non est
necesse insi-
stere eius cau-
sam.*

Couarr.

5
Quando ce-
sura contra
inertem per-
sonam fertur
sufficit fieri
in loco pu-
blico.

6
Si admoni-
tio domi fa-
cta ad rei
notitiam de-
ueniat, suf-
ficit in foro
que foro.

Si autem ipso
ob doctum im-
pediat, suffi-
cit fieri in
loco publico

Admonitio
debet fieri
sub comina-
tione talis
censura.

Hoc verò in primis intelligendum est in his cen-
suris, quæ contra singulares, & determinatas per-
sonas feruntur: nam in iis, quæ generales sunt cõ-
tra personas, quæ hoc vel illud delictum commis-
erunt, cum personæ delinquentes ignorentur, non
potest eis admonitio personaliter fieri: satis ergo e-
rit, quod fiat in aliquo loco publico, & visitato mo-
re, vt in Ecclesia coram populo, nam id satis erit, vt
ad notitiam delinquentium perueniat admonitio.
Et in foro quidẽ exteriori ita semper præsumitur,
quandiu oppositum probatum non fuerit: in con-
scientia verò necessarium semper est, vt ad notitiã
personæ deueniat. Alioqui excusabitur, vt latius se-
quenti Disput. videbimus.

Ob contrariam verò rationem, si admonitio do-
mi facta pro particulari persona, postea ad eius no-
titiam sufficienter deueniat, non solum in consciẽ-
tia sufficit ad obligandum, sed etiam in foro exte-
riori, si probari possit ad eius notitiã deuenisse, vt
Couarr. supra affirmat, cum multis aliis. Qui argu-
mentum sumunt ex Clementin. 3. de Elect. in illis
v. verbis, Nisi ad appellatum eius plena & certa noti-
tia tempus prædictum aliter peruenisset, Et subditur ibi-
dem, Idem quoque in aliis casibus obseruari volumus, in
quibus requiritur intimatio faciendã. Quir textus vide-
tur expressus. Et ratio etiam est per se satis clara.
Rursus addendum est, si sit sententia specialis con-
tra certam personam, & ipsam per vim, aut fraudẽ
impediat ne sibi talis monitio fiat, tunc sufficere ad-
monitionem in domo fieri, aut, si domum vel cer-
tum domicilium non habeat, in Ecclesia matrice,
vel principali illius loci, quia tunc ipse est in causa,
vt ei non possit admonitio fieri personaliter: vis au-
tem & dolus non debet ei prodesse: & ideo ille iam
merito contumax censetur, vt expresse habetur in
Ch. Quoniam frequenter, §. i. de Dolo, & contumacia.
Alios præterea casus ponit Couarr. in quibus satis
est admonitionem fieri ad domum: qui ad forum
externum fortasse prodesse possunt: ad forum autẽ
conscientiæ non multum referunt: nam regula pro-
posita seruanda est.

Non declarant autem dicti auctores, an oporteat
hanc admonitionem expresse fieri sub tali censura
ferenda, si non pareant, vel satis sit admonere, præ-
cipiendo simpliciter, vt hoc fiat. Neque etiam de-
clarant, vt quando admonitio fit tantum vna pro
trina, oporteat etiam hoc expresse dicere, vel suffi-
ciat in re ipsa talem terminum assignare, qui tripli-
ci admonitioni æquivalere possit. Et quoniã de his
circumstantiis nihil expresse iura statunt, neque ex
sola rei natura possumus sufficiens argumentum
sumere, ideo id seruandum erit, quod consuetudi-
ne receptum fuerit, quæ est optima legum interpret.
Consuetudo autem esse videtur, vt admonitiones
fiant sub expressa comminatione talis censura:
quoniam ex sola transgressione simplicis præcepti
Ecclesiastici absque comminatione censura non
censetur homo sufficienter contumax, vt absolute
statim censura feratur. Alioqui pro transgressione
cuiusque legis Ecclesiasticæ, præsertim sæpius re-
perita, posset quis statim excommunicari, vel in ex-
comunicandis. Ex quo etiam videtur in posteriori
puncto dicendum, quando sit vna monitio pro tri-
na, oportere ita hoc explicari ei, qui admonetur, vt
intelligat terminum sibi tunc præfixum ad paren-
dum esse vltimum, post quem statim sit censura fe-
riendus: siue expresse ille intelligat illud æquuale-
re trinæ monitioni, siue non: hoc enim parum vi-
detur referre: multo minus refert, vt tempus illud
in tres partes expresse diuidatur, vnicuique moni-
tioni singulas partes accommodando. Quamuis e-
nim bonum sit, visitatam formam, & solennitatem,
præsertim pro exteriori foro, seruare; tamen, si
tempus in tali monitione concessum reuera suffi-

ciat pro trinæ monitione, & iudex declaret se illud
concedere pro vltimo termino, & monitione com-
pleta, ibi virtute continentur reliqua, & ad substã-
tiam actus non spectant. Quod autem illud saltem
necessarium sit, patet, tum quia, dum nihil aliud ex-
plicatur, bona fide poterit admonitus credere illam
esse primam monitionem tantum: non ergo erit
sufficienter contumax, vt statim censura feratur.
Tum etiam, quia ius disponit, vt sit trinæ admoni-
tio, vel vna pro trinæ: ergo cum ius disponit, vt vna
non sufficiat nisi pro trinæ, intelligitur exterius cõ-
stare debere illam monitionem, licet vna formaliter
sit, pro trinæ fieri, quia ius maximè disponit de i-
psa exteriori forma. Non potest autem exterius id
constare, nisi saltem illo modo declaretur illum de-
signari, vt postremum terminum: nullus enim mo-
dus potest esse magis impeditus: ergo, Ex quo potest
prior pars confirmari: ideo enim necessarium est
declarare ei qui monetur, illum esse vltimum ter-
minum, vt censuram timeat, vel inexcusabilis sit, si
adhuc resistat, ergo multo magis necessarium erit,
vt intelligat præceptum imponi in ordine ad cen-
suram ferendam, nisi obediatur.

Potest vero obici factum Pauli 1. ad Corinth. 5.
qui fornicarium absentem excommunicauit, nulla
monitione præmissa. Quod si quis forte responde-
at, credendum esse prius Paulum admonuisse; dici
poterit, illud esse voluntarie assertum, cum ipse so-
lum dicat. Omnino audite inter vos talis fornicatio,
& c. statimque, Ego quidem absens corpore, præsens autem
spiritu, iam iudicauis, vt præsens, eum, qui sic operatus est,
& infra, Tradidit huiusmodi hominem Satanae. Vbi so-
lum fit mentio de peccato commissio, & statim fit
iudicium, & fertur sententia. Et, quamuis daremus
aliquam monitionem præcessisse, tamen verisimile
non est, præcessisse sub comminatione censura. Et
certe cum Christus dixit Matth. 18. Si Ecclesiam non
audierit, sit tibi tanquam ethnicus, & c. non intellexit, Si
non audieris Ecclesiam, præcipientem sub comminatione
censurae.

Respondetur primò, nos non affirmare hoc esse
de necessitate simpliciter, ita vt nulla ratione possit
Ecclesia aliter vi sua absoluta potestate. Vnde con-
cedi potest, & Christum illam dedisse, & Paulum il-
la vsum esse: quia forte tunc fuit expediens illo ri-
gore vti. Nihilominus tamen potuit ipsa Ecclesia a-
liud ius ordinarium statuere, quod esset suauis, &
fragilitati hominum magis accommodatum. Pro-
pria vero responsio est, Christum in illo loco non
tractasse de modo ferendi censuram in particulari,
sed de ordine correctionis fraternæ. Vnde, quod
ait, Si Ecclesiam non audierit, absolutum quoad modum &
indefinitum, cuius determinatio quoad modum &
ordinem Ecclesiæ institutioni relicta est. Quod ve-
ro spectat ad factum Pauli, verisimilius est, eum
prius monuisse, & fortasse sæpius, fornicarium il-
lum. Et iuxta interpretationem D. Thomæ, & ali-
quorum id colligi potest ex verbis, quæ paulò infe-
rius subiungit, Scripsi vobis in epistola, ne communi-
caminis fornicariis. Et infra, Cum huiusmodi: nec cibum sume-
re. Vbi D. Thomas intelligit, Paulum mentionem
facere alterius epistolæ prioris, quæ non extat, in
qua scripserat huiusmodi peccatores esse separandos,
& excommunicandos. Quod certè, si ita est, videtur
scriptum fuisse à Paulo occasione huius fornicarij.
Per illam ergo epistolam satis fuerat admonitus et-
iam sub comminatione censura. Imò addo, nihil
nō satis constare illam excommunicationem Pauli
fuisse omnino absolutam, & non potius sub ea con-
ditione: nisi statim separaretur, & prauum statum relin-
quat: nam peccatum illud non omnino præterierat,
sed per dubitabat contineri, vt patet ex illis verbis, Ita
vt uxorem patris sui aliquem habeat: ergo verisimile sa-
tis est, illam censuram fuisse latam sub hac condi-
tione, nisi statim illam relinquat: Nam intentio Pauli
solum

8
Obicitur
locus Pauli
1. Cor. 5.
Matth. 18.

9
Prædicti lo-
ci responde-
tur.

D. Thom.

Solūmerat, ut ille resipisceret, ut declarant sequentia verba; Vt spiritus saluus sit in die Domini: ergo si ille statim à peccato resurgeret, & scandalum tolleretur, iuxta Pauli intentionem non incurreret excommunicationem latam: ergo verisimile est fuisse latam sub ea conditione. Quod si hoc ita est, non erat necessaria alia admonitio, præsertim in delicto ad eod publico, & scandaloso: ut satis ex dictis constat.

SECTIO XII.

Verum censura sit valida, quando admonitio non præcessit.

Censuram sine admonitione latam esse quidem iustitiam non autem nullam communitatis resolutionem.
Vltimo dubitari potest circa hanc admonitionem, an ita sit de necessitate censuræ, ut si præmittatur, censura sit nulla. Communicer Canonistæ absolute respondent, esse quidem iniustam, non tamen nullam. Iniustam (inquam) id est inique datam, & contra legem; seu contra iustitiam legalem, licet non contra communitatem: Non tamen nullam, quia lex, quæ præcipit servari hunc ordinem in censura ferenda, non præscribit illum ut substantialem, nec irritat sententiam aliter latam: ergo, si alius iudex habet iurisdictionem, & sufficientem causam, erit sententia valida, etiam si iustitiam non præcedat. Assumptum probatur ex dict. capit. *Sacro*, ubi post latum illud præceptum subditur, *Si contra præsumperit* (scilicet iudex) *etiam si iusta fuerit excommunicationis sententia, ingressum Ecclesie per mensem sibi noverit interdictum.* Si ergo iusta esse potest sententia, etiam si monitio non præcedat, non potest esse nulla. Verum est in capit. *Romana*, de Sentent. excommunic. in 6. de huiusmodi sententiis è contrario dici, *Si contra præsumperit, iniustus noverit esse illas.* Sed in hoc posteriori loco *iniustum* sumitur prior sensu à nobis declarato: in posteriori verò, *iusta sententia*, dicitur intra rationem communitatis, vel distributivæ iustitiæ, quia nimirum poena est æqualis, seu proportionata causæ. Et licet in dicto c. *Romana*, tales sententiæ iniuste dicantur, non tamen dicuntur nullæ, ut Glossa notat: atque ita nullum est verbum irritans huiusmodi sententias.

Penam. Couarr. Nauar.
Propter quod hæc sententia communis est. Tenet eam Abbas in dict. cap. *Sacro*, & in cap. *Reprehensibilis*, de Appellation. num. 13. & alij, quos referunt, & sequuntur Couarr. dict. §. 9 nu. 7. & Nauar. in c. *Cum in singulis*, de Rescriptis, causa 5. Qui omnes etiam addunt hoc verum esse, non solum in sententiis latis à iudicibus ordinariis, sed etiam à delegatis, contra quosdam qui de sententiis delegatorum oppositum senserunt. Sed sine fundamento, quia nullum est ius, quod circa hoc statuat peculiare aliquid de iudicibus delegatis: sed virtute eiusdem legis generalis tenentur ipsi admonitionem præmittere, cuius & iudices ordinarij: ergo non est cur illa lex potius annulet sententias illorum, quam istorum. Generaliter ergo de sententiis quorumcumque iudicum asserendum est ex hoc solo capite, quod E admonitio in iure præcepta non præcesserit: non reddi nullas.

Præcedens resolutio in primis.
Hanc autem communem sententiam intelligendam in primis existimo de trina admonitione, hæc etiam canonica, & competens, propriè appellatur, ut declaratum est, & de illa solum loquuntur iura allata. At vero si loquamur absolute de admonitione, etiam de illa, quæ includitur in omni lege, vel mandato, quod respicit futurum, & non cadit in præteritum nisi sub aliquo ordine ad futurum, sic censeo monitionem adeo esse necessariam ad valorem censuræ, ut si omnino excludatur, censura nulla sit. Quod rectè notavit Victoria in Summ. tract. de Excom. numer. 6. Tamen pendet ex illa quæst. an

A censura possit pure & absolute ferri pro peccato præterito, quam in Disputatione sequenti ex professo tractaturi sumus.

Deinde ab illa generali regula excipiendi sunt casus in iure expressi, irritantes censuram aliquam ob defectum canonice admonitionis omisæ. Huiusmodi est casus in cap. *Statutus*, de Sent. excom. in 6. ubi excommunicatio maior lata ab eodem iudice contra participantes cum excommunicatis in locutione, & aliis, absque canonica monitione præmissa, irrita decernitur illis verbis, *Aliter excommunicatio in participantes prolata non teneat.* Et inferius in cap. *Statutus*, eadem lex extenditur ad suspensionem, & interdictum in eosdem participantibus lata. Vbi expresse etiam dicitur, *Decernentes easdem sententias non tenere aliter promulgatas, & in c. Constitutionem*, eod. tit. declaratur in hoc casu, præter alia etiam requiri, ut hi, qui monentur, nominatim exprimantur. In hoc ergo casu, qui singularis videtur esse in iure censura sit nulla ob prætermissam canonicam admonitionem; nec ex illo licet argumentum sumere ad alios, quia ius speciale est: imò potius sumitur argumentum, generale ius esse in contrarium. Et ratio huius specialitatis esse potuit, ut coerceretur facilitas, vel nimia licentia, quam in hoc iudices sumere possent cum magno animarum periculo. Etenim cum iudices nimium studeant, & procurent ut censuræ à se late serventur, excedere facile in hoc possent, idem genus censuræ ferentes in participantibus, & primo in excommunicatis.

Ex quo verisimile sit, quod nonnulli Canonistæ annotarunt, etiam hanc exceptionem non esse generalem de omni censura lata in participantes, sed de lata ab eodem iudice in participantes cum legato à se ipso. Itaq; si vnus Episcopus excommunicatione maiori liget participantes cum excommunicato, ab alio Episcopo, etiam si id faciat sine admonitione canonica præmissa, non erit irrita censura: quia exceptio solum sit de participantibus cum excommunicato ab eodem iudice. Hæc enim sunt verba legis, *Statutus*, *ut nullus iudicum participantes cum excommunicato ab eo, &c.* Et ratio esse potest, quia iudices non sunt ita solliciti in tuendis alienis censuris, ac propriis. Verum est, in conclusione illius decreti absolute colligi. *Aliter autem excommunicatio in participantes prolata non teneat.* Et in c. *Constitutionem*, ita simpliciter refertur hæc lex, *quæ prohibet participantes cum excommunicato, &c.* Et id est in ca. *Statutus*. Vnde videtur fieri probabilis etiam hæc pars; maxime cum sit fauorabilis & ideo extendenda. Nihilominus prior videtur magis iuridica. Quia & conclusio primi capituli, & narrationes aliorum accommodanda necessario sunt ad verba expressa, quæ in prima lege prohibente habentur: prohibitio autem expressè facta est cum illa limitatione, *ab eo*.

Atque hinc ulterius sequitur, similem exceptionem esse faciendam in censuris latis à iudice qui iurisdictionem accepit sub hac expressa conditione, ut canonica monitionem præmittat: quod solum potest accidere in iudice delegato, nam ordinarij per se loquendo absolutam habent potestatem, & ea utantur iuxta commune ius. Delegatus autem illam recipit iuxta arbitrium delegantis. Vnde quidam generaliter dixerunt, censuras latis à iudice delegato absque canonica monitione præmissa, nullas esse. Sed id non est probabile ita generatim sumptum, quia iura absolute loquuntur, & delegatus absolute etiam recipit iurisdictionem, ut ea utatur iuxta commune ius, nisi à concedente limiteretur, secus vero est, si limiteretur dicto modo, quia delegatus non potest excedere formam, & concessionem sibi factam: alias nihil facit cum nullam potestatem habeat, nisi concessam à delegante, cap. *Cum dilecti*, de Rescriptis: & cap. *Pisani*, de Rescriptis. Talis autè limitatio satis exprimi censetur quoties in ipsa forma mandati

Excommunicatio lata in participantes cum excommunicatis, nisi trina monitio præcedat, est nulla.

Debet tamè excommunicatio esse lata ab eodem à quo prima censura lata est.

Censura lata à delegato sub conditione, ut canonica monitionem præmittat, illa omisæ, est nulla.